

Uredništvo
in upravnništvo:
Kolodvorske
ulice šte. 15.
Z urednikom se
more govoriti
vsak dan od 11.
do 12. ure.
Rokopisi se ne
vračajo.
Inserati:
Šeststopenjska petit-
vzna 4 kr., pri
večkratnem po-
navljanju daje se
popust.

Ljubljanski List

večerna priloga deželnemu uradnemu časniku.

Izhaja vsak dan razen nedelj in praznikov ob 5. uri zvečer.

Velja
za Ljubljano
v upravništvu:
za celo leto 6 gl.,
za pol leta 3 gl.,
za četrt leta 1 gl.
60 kr., na mesec
60 kr., pošiljatev
na dom velja me-
sečno 9 kr. več.
Po pošti velja
za celo leto 10 gl.,
za pol leta 5 gl.,
za četrt leta 2 gl.
60 kr. in za jeden
mesec 86 kr.

Štev. 35.

V Ljubljani v petek, 13. februarija 1885.

Tečaj II.

Smrt generala Gordona.

Ko je poknila pretresujoča vèst, da je padlo mesto Kartum Mahdijevim četam v roke, bilo je pač povsodi prvo vprašanje po usodi onega moža, ki je toliko mesecev uže strmečemu svetu kazal, kaj zamore železna človeška volja in neupogljiva energija; tragična usoda generala Gordona prešinila je ves civiliziran svet. Z začudenjem gledamo podobo moža, kako z uplivom svojega gigantičnega duha in čarobne svoje prikazni posega merodajno med usode narodov, katerim je posvetil svoje moči. Naravno je, da tak nenavadni človek vzbuja naše popolno zanimanje, če tudi deluje v daljnih zemljah, katerih zgodbe nas drugače ne zadevajo dosti. Smrt generala Gordona bode torej našla povsodi najglobokejše sočutje; pri gomili tega čudovitega moža žalujejo prijatelji in neprijatelji njegove domovine in vsakdo bode obstal, da je bodalce sudanskega vojaka pretrgalo življenja nit junaku, kakeršnega ne pozna sedanja generacija. Po vsem svetu je odmevala slava njegova, ko so dohajala poročila o njegovem čudovitem delovanju v Aziji in Afriki; od takega moža smelo je človeštvo še mnogo pričakovati — in sedaj, v krepki moški dobi, skrvavel je na robu afrikanskih puščav in kakor svitla zvezda zginil pod obzorje!

Koj po prvem poročilu o padcu mesta Kartuma so prijatelji slavnega junaka še imeli upanje, da se bode rešil in morebiti zopet videl domovino svojo. Vèsti so dohajale iz Egipta, da se srčni mož baje še brani v trdnjavi palega mesta, druge pa so pripovedovale, da biva kot vjetnik v taboru kriivega proroka; tudi tretja vèst, da se mu je morebiti posrečilo z nekaterimi zvestimi vojaci ostaviti izdano mesto in se prebiti skozi

Mahdijeve čete, našla je dovelj vernih poslušalcev — vsaj je vse dosedanje življenje junakovo bilo tako, da je človek rad bil pripravljen verjeti na čudovito rešenje. A vse te nade so bili goljufivi upi! Kakor poročila oberst Wilson, ki se je povrnil od svoje vožnje po Nilu v glavni stan angleškega vrhovnega poveljnika, bil je Gordon smrtno ranjen 26. januarija, ravno v trenutku, ko je stopil iz vladnega poslopja na prosto. Vsled izdaje dveh svojih podpoveljnikov vsula so se Mahdijeva krdela kobilicam jednako po mestu; tolpa zvestih vojakov krog angleškega generala se je skoro čisto skrčila in vse je bežalo pod prapore kriivega proroka. Gordon je zapustil svoje stanovanje, da bi zbral omahujoče čete — in v tem hipu zadel ga je pogubni udarec.

Smrt Gordonova pa ne vzbuja samo človeških simpatij pri vseh omikanih narodih, v prvi vrsti se vé da pri njegovih domačinih na Angleškem, ampak usoda njegova je tudi velicega političnega pomena za britanske otoke. Umorjeni veliki Anglež je bil jeden glavnih stebrov svoje vlade ne le v Sudanu, temveč splošno v Egiptu; bati se je, da bode smrt silnega junaka, ki je sam bil tolikega pomena, kakor cela vojska, na nepričakovan način vznemirila mohamedanski svet. Od Tangerja do Rudečega Morja, od Indijskega oceana do Donave in do srca Azije širila se bode novica o angleškem vojskovodji, kojega je uničil prorok z ostrinjo svojega meča. Vsi verni Mohamedani bodo odslej še bolj prepričani o čeznatomnem poklicu novega proroka; privržence njegove bode navduševala ta vèst z novim pogumom, novo hrabrostjo in požrtvovalnostjo za sveto reč. Sveža moč zašla bode med žilave vojnike Mahdijeve in nečuvno navdušenje bode gnalo neštevilne tolpe zoper nevernike, zoper črtene Angleže. V tem zmislu je smrt

Gordonova tudi velikanskega pomena za vojaške operacije Wolsleyeve čete in za odločbe londonske vlade. Gladstonov kabinet bode moral hiteti, da pošlje o pravem času svojemu poveljniku potrebnih vojakov, ako bode hotel paralizovati fanatično navdušenje arabskih tolp in ukrepiti v novič spoštovanje do Angleške v onih daljnih zemljah. Kabinet moral bode nujno postopati in odločbe njegove bodo svetovnega pomena.

Naravno je torej, da svet dan za dnevom ugiblje, kaj bode ukrenil Gladstone. Dokler je bil Gordon še živ, ni bilo težko najti glavne misli v daljšem postopanju. Njega rešiti, to je bila parola, kateri se je jednoglasno pritrjevalo v borni angleški koči kakor tudi v ministerskih palačah. Sedaj je stvar nekoliko drugačna postala. Gordon je usmrtilo bodalce kordofanskega lovca in nobena moč ne pokliče več junaka nazaj iz onega sveta.

Prodiranje angleških polkov proti Mahdiju zamore vsled tega imeti le dvojni namen: ali samo maščevati izdanega Gordona ali pa globokeje poseči v usodo Sudana in deželo spraviti pod angleško pokroviteljstvo. Oboje bode prizadevalo dokaj truda in obilo žrtev. Ako vlada namerava svojega dostojanstvenika samo maščevati, ako je njen edini cilj, premagati kriivega proroka in ga odgovornim narediti tragični usodi Gordonovi, treba bode v novič pridobiti si Kartum in na njegovih razvalinah pokazati strmečemu mohamedanskemu svetu, da je moč Angleške neupogljiva in da se nihče pod solncem ne sme upati, zakriviti las podaniku svetovne te sile. Z brezobzirnim maščevanjem pridobila bi si Angleška zopet staro veljavo v očeh orijentalcev in ko bi se ji to posrečilo, potem bi zopet lahko ostavila pogubonosne kraje in je prepustila usodi svoji.

Listek.

Inserat.

(Konec.)

Vender je našel, kar je tako dolgo iskal, po čemur je tako dolgo hrepenel; bitje z vsemi tistimi lastnostimi, katere morejo samca osrečiti.

„Oj kako izvrstna žena bo postalo to dekle!“ ščepetal si je v svoji sreči ter prečital njeno pismo še jedenkrat in še jedenkrat. In bral ga je v tretjič, črna kava pred njim postala je uže davno mrzla, a on je še vedno bral, in vedno bolj zaljubljen je postajal v svojo nepoznano deklico, ki si jo je v duhu mislil, kot prijazno gospodinjno, neprenehoma skrbečo zato, da izpolni vselej in na najboljši način želje ljubljenega moža; v primeri z njo videla se mu je gospodičina Rozalka kot pošast, vstvarjena samo zato, da ogreni dobrim ljudem življenje na svetu.

Naenkrat je v svoji sreči nekoliko pomislil ter si stavil vprašanje: „Kaj pak, ko bi gospodičini Jaroslavi ne dopal?“ Tako ime si je namreč pisalka pisma pridela. „Če te kdo prehiti, predno si še dospel do cilja?“ In po kratkem premišljevanju je dejal: „Treba mi je urno in pogumno postopati, kajti le pogumnim streže sreča v roke.“

Da ne bi izgubil prav nič časa, odposlal je takoj odgovor; popisoval je svoje veselje, ki ga je imel, ko je čital pismo, omenil mimogredé svoje gmotne razmere, da dokaže, da bo imela njegova izvoljena na njegovi strani res brezskrbno življenje; govoril ji je o tem, da ga je bilo uže davno misel oženiti se, da pak ni imel znanja, da je samčevanja sit in da mu greni muhasta in hudobna hišina življenje in da si iskreno želi vpeljati v svojo hišo dobro in ljubljeno ženico. Izrazil je svojo nado, najti v nji bitje njegovega mišljenja ter da se veseli kmalo, sniti se ž njo.

Tako se je korespondenca pričela.

Od tega časa hodil je gospod Movčka vsak dan v Prago, da si ravno je zahajal poprej tjekaj k večjemu vsak teden jedenkrat.

Zelo se je čudil, da mu Rozalka teh pogostih sprehodov ne zameri in ne poprašuje po njihovem vzroku. Prej ji ni bilo nikoli malo mar, če se je pripravljala kam.

A čudno! Tudi Rozalka hodila je bolj pogostokrat v mesto, kakor prej. Poprej si je nakupila, česar je bilo treba za cel teden, da ji ni bilo treba, kakor je dejala, požirati vedno ta večni prah, sedaj pak je hodila po večkrat na teden v mesto. Drug se od drugega ni nadejal, da je pošta njegov magnet. Kolkokrat se je Rozalka vrnila iz Prage, zaklenila se je v svojo sobo ter je ostajala v nji

tudi po več ur, kar je bilo zlasti gospodu Movčki všeč, ker se je mogel pismeno nemočen zabavati s svojo nepoznano izvoljenko. Oba sta pridno pisarila pisma doma v Žižkovu ter jih nosila v Prago na pošto. To jima je postal vir tihe sreče, v kateri je gospod Movčka plemenito dušo svoje Jaroslave vedno bolje ceniti vedel in vedno bolj črtil grdega strijca, čegar ostudni značaj si je vsled Jaroslavinoga popisovanja z vedno bolj živimi barvami predstavljal. Kako se je veselil trenutka, v katerem bo svojo drago za vselej iztrgal iz krempljev te zverine in ji v svoji hiši toliko veselja napravil, da bo lahko pozabila vse prestane reve in trpljenje. Uže si je umišljal, z kakim odločnim obrazom bo stopil k svoji hišini ter ji rekel: „Ne potrebujem vas več; oženil se bom!“

Odkar se je v časopisu brala gospod Movčkina ženitna ponudba, se je v Movčkini hiši čudno, čudno spremenilo. Oba človeka, vsak s svojimi zadevami baveč se, pazila sta drug na drugega veliko manj, ko prej. Ona se ni več tako skrbno oblačila, kakor prej, ter imela vso boljšo obleko shranjeno. Saj za koga naj bi se lišpala? Za čmerikavega gospoda Movčko? Tudi njene umetne frizure so izginile, in med tem, ko je bila prej njena glava kakor stari stolp sv. Henrika, česala je zdaj svoje lase le gladko, in gospod Movčka čudil se je glavi gospodičine Rozalke, ki je postala

Ako pa namerava stalno vplivati na usodo Sudana, potem ne zadosti samo zmagonosni naskok na nesrečni Kartum, ampak vzdržavati bode tudi morala stalne posadke v onih krajih, ki bodo branile pridobljene objekte proti novim napadom. Vrh tega je še jako dvojljivo, se bode Angležem li posrečilo, dobiti onega samega v pest, ki je daša vsemu gibanju, ki vodi vse te brezštevilne tolpe in jih navdušuje v boji zoper nejeverce? Mahdi se bode potegnil nazaj v nepristopne kordofanske kraje in bode s pravo orientalsko hladnokrvnostjo čakal trenutka, ki mu bode zopet ugoden, da plane v novič nad tujce. V varnem zavetju zamore Angleže leta in leta vznemirjati in jih napadati, ne da bi mu mogli do živlega.

V obeh slučajih torej bodo morali Angleži napeti vse svoje moči, ako hočejo hitro dospeti do cilja. In tako tudi postopajo. Generalu Wolseleyu je dal ministerski svet popolno svobodo gledé operacij; obljubil mu je toliko pomoči, kolikor je le zahteva. Ne življenja ne blaga mu ni treba štediti, da doseže svoj namen. Vsi velikanski pripomočki britanske zemlje so mu na razpolago in gledé na take ogromne sile smemo kmalu pričakovati odločivnih dejanj. Temni svet pil bode vnovič evropsko kri — smrt slavnega junaka ne bode ostala nemaščevana.

Politični pregled.

Avstrijsko-ogerska država.

Danes nadaljuje se v državnem zboru nadaljevanje debate o pristojbinski noveli. Pustni teden se bode obravnavanje nekoliko prenehalo, in začetkom naslednjega tedna pride na vrsto budgetna debata. — Gospodska zbornica ima naslednjo sejo dné 23. t. m.

Ogerska vlada je poslala načrt uravnave Dunava „pri Železnih Vratih“ avstrijskemu ministerstvu za trgovino, vojno in notranjo zadevo, da izreče o njem svoje mnenje. Trebalo bode še kakih sedem ali osem milijonov, da se za parobrodstvo tako nevarne skale „pri Železnih Vratih“ odstranijo. Avstrijska vlada je ta načrt potrdila, torej se je nadejati, da se dotična dela izvršijo še to pomlad.

V Bosni vpeljale se bodo spomladi zemljiške knjige; s tem se bode naredil red v agrarnih zadevah okupiranih dežel. Z Najvišjim odlokom Nj. veličanstva cesarja z dné 17. septembra l. l. potrdil se je zemljiški zakon za Bosno in Ercegovino.

Tuje dežele.

Med Italijo in Angleško najbrže ne pride do sporazuma, da bi vkupno postopali v

sedaj veliko manjša. In kako naj bi se ne čudil, ko sta vendar dobri dve tretjini njene glave ležali v škrinj. Tudi ljubosumna ni bila več, in gospod Movčka je dvoril lahko, kakor se mu je zljubilo, bodisi katerikoli iz Žiškova z vso njegovo okolico vred. Kaj jo je to brigalo? Saj je imela sedaj drugačna upanja in druge obete. Časi ga je prav jezno pogledala, a on se je delal, kakor bi mu to ne bilo čisto nič mar, med tem, ko se je prej kaj tacega grozno ustrašil. Kaj se je brigal za to prismojeno, domišljavo baburo? Saj je imel po polnem drugačno znanje, saj je dopisaval deklici, s katero se Rozalka nikakor ni mogla primerjati.

Po tritedenskem dopisovanju izrazil je Movčka naposled svojo željo, češ, da bi videl rad svojo ljubico od obličja do obličja. Doslej znala ga je od tega prav spretno zadrževati, navajajoč različne vzroke, zakaj ne more hiše zapustiti. Gotovo je hotela zaljubljenega mladeniča le še bolj podžgati, da bi se mogla tim gotoveje o prvem svidenji veseliti svoje zmage. Naposled pritrdila je pak, da bo prišla, in dogovorila sta dan in uro, kdaj se bosta sešla na Vaclavovem trgu v gostilni pri „vojvodi Štefanu“ ter pri skromnem prijateljskem obedu praznovala tudi svoje zaročenje.

Dotlej ni izdal Movčka svoje skrivnosti niti z jedno besedico, toda sedaj si vendar ni

Sudanu; Angleška si hoče sama pomagati iz zadrege in sama uživati plodove svojega delovanja. Angleški listi so vsi proti taki zvezi. Naj omenimo samo, kako piše „Standard“: „Mi primemo roko, katera se nam v dobrotnem prijateljstvu ponuja, a navzlic vsem ponudbam pomoči moramo Italijane opomniti na njih stari prigoovor: *Italia farà da se!*“

Italija poslala bode tretjo ekspedicijo v Afriko. Kakor se kaže, pričela bode Italija z vsemi moči delovati v naselbinski politiki, na vsak način si baje hoče pridobiti Tripolis.

V Madridu so dné 9. t. m. zopet demonstriali brezposelni delavci. Več stotin se jih je zbralo in šli so pred palačo ministerskega predsednika; tam nagovoril jih je civilni guverner glavnega mesta ter jim obljubil dela. To pa jih je malo pomirilo, šli so hrupno dalje pred prefekturo in kraljevo palačo. Morala je med nje poseči policija. Zaprla je dva- inšestdeset oseb. Več oseb imelo je orožje. Vlada hoče oskrbeti tem brezposelnim delavcem dela pri mestnih stavbah.

V francoski zbornici debata o povišanji carine na živino in žito le počasi napreduje. Govorniki oglašajo se z raznimi razlogi za in proti povišanju: Jeden meni, da je gospodarstvenemu propadu vzrok vnanja konkurenca, torej naj se poviša carina, drugi zopet meni, da bi povišanje carine podražilo najpotrebnejša živila.

Francoski republikanci radujejo se zdaj vspehov, kateri se poročajo iz Tonkinga. Radujejo pa se tudi povsodi propada, katerega so doživeli Angleži v Kartumu. Kakor se razvidi, vlada se vedno velika mržnja pri Francozih nasproti Angležem, in te mržnje niti ne zakrivajo. Angleška mora zdaj svoje moči vpreti v Sudan, torej bode mogla drugod menj oblastno nastopati, in to dobro vedó Francozi.

Dopisi.

Iz Krašnje dné 12. svečana. [Izv. dop.] (Konec energičnega župana.) Spominjali se bodete morda še onega zanimljivega dogodjaja o energičnem črešniškem županu Jakobu Žordaniju, o katerem ste prinesli tudi Vi jako obširno poročilo. Imenovani župan je bil dokaj imovit posestnik na Poljanah v črešniški fari in je užival do zadnjega časa spoštovanje vseh soobčanov, le zadnja leta jel je vsled nekega neumljivega gospodoželjstva ali pa morda naščuvan od druge znane strani, nadlegovati ljudi z raznimi naredbami in ukazi, vsled tega bila je nejevolja nanj dokaj velika. Pred nekoliko meseci je ob priliki sejma na Črešnjicah Žordani nekoliko fantov odpravljal

mogel kaj, da ne bi bil povabil k svojemu zaročenju tri dobre prijatelje, ki so prišli večkrat k njemu na jedno partijo „preference“.

Le-ti se se vé da niso malo čudili, da se je Movčka tako urno odločil k ženitvi. Pri „Štefanu“ naročil je vsled tega spodobno sobico in mal obed.

Naposled je vendar napočil zaželjeni dan. Utripajočega srca in veselo vshiten pričakoval je Movčka ure, v kateri bo mogel svojo nevesto objeti, ki se mu je prikupila uže z njenimi nežnimi, od ljubezni žarečimi pismi.

Domá je rekel Rozalki, da ima v Pragi nekoliko opravkov ter bo prišel pozneje domov, ko sicer. Rozalka zavoljo tega ni bila huda, da bo gospod izostal jeden cel dan z doma, češ, da ima tudi ona nekoliko opravkov in potov in da ji je všeč, če ni treba danes pripraviti kosila. In še prej ko gospod Movčka in njegovi prijatelji zapustila je Rozalka v praznični obleki hišo ter se napotila proti glavnemu mestu.

Med glasnimi šalami in živahnimi pogovori dospeli so vsi štirje prijatelji v mesto ter hiteli k „Štefanu“, in med tem, ko so se podali prijatelji v pritlično pivno sobo, okrepčat se z plzenskim pivom, vprašal je Movčka vratarja, se li ni oglašila dama, ki je nekoga pričakovala. Ko je vratar vprašanju pritrdil ter imenoval sobo s št. 7, tekel je gospod Movčka nestrpno po stopnjicah gori v prvo

iz gostilne in se pri tem z njimi do dobrega sprjel. Nastal je tepež in nekoliko jih je bilo težko poškodovanih.

Govorilo in pisalo se je tedaj, da pride tudi energičen župan na zatožno klop, toda sreča in državni pravdnik sta mu bila ugodnejše naklonila. Preiskovanje proti njemu je bilo ustavljeno.

Sinoči pa je bila bogata svatovščina v Lipi pri Črešnicah in, kakor navadno, prišlo je veliko fantov iz sosednjih hribovskih vasi „na prežo“. Ukali, peli so ter se po svoje radovali, in nadejati se je bilo, ker se niso kazale nikake difference, da se bode to razveseljevanje mirno končalo, toda asketičnemu županu Žordaniju omenjeno ukanje in petje ni bilo povšeči in šel je sam, brez straže — žandarjev baje ni naročil, ker je mislil, da jih mora plačati — med fantine ter jih podil domov. Noč je bila temna in dala fantom še več poguma. Vrgli so se na nepriljubljenega župana in nastal je kratek tepež, in v tem je udaril jeden Žordanija s krepelcem tako silno čez glavo, da se je mrtev zgrudil.

Preiskava se je pričela, toda o zločincih se dosedaj še nič gotovega ne vé.

Kakor se pripoveduje, je tudi fantinov nekaj težko poškodovanih.

Z Jesenic na Gorenjskem, 11. februarija. (Izv. dop.) Društveno življenje postalo je pri nas prav živahno, osebito pa prav krepko deluje mlado „Bralno in pevsko društvo“. Dné 8. t. m. priredilo je to društvo veselico (vsopred priobčili ste uže v jednom listu) v prostorih c. kr. poštarja g. Vekoslava Schreya. Prostorji bili so kaj lično olepšani z zelenjem in podobami, tako da se je vsakemu uže pri pogledu tega okrašenja veselja zažarilo lice. Nu, in ko si vstopil! Koliko ti je bilo tu zbrane odlične gospóde, ne le domače, tudi z Javornika, iz Kranjske Gore in iz Trebiža, in prijazno so občevali gospodje s priprostim kmetom.

Da je bilo petje izvrstno, mi skoro ni treba omenjati, če le povem, da je pevovodja g. nadučitelj Majar. V istini mnogo truda ga je stalo, predno je izvežbal ta zbor.

Tombola bila je prav živahna in dobila se je iz nje precejšnja svotica za krajno blagajnico, da se s tem pomaga revnim šolarčkom.

Tudi ples je bil prav živahen; udeležba bila je tako zelo mnogobrojna, kakor skoro še pri nobeni prejšnjih veselic, osebito kadriljo plesalo je mlado in staro.

„Bralno in pevsko društvo“ pričelo je dobro svoje delovanje in želimo mu, da bi prav krepko se razvijalo, cvело!

nadstropje. Uže je stal na pragu do svoje sreče. Položil je desnico na svoje burno utripajoče srce, kajti bližal se je tako težko pričakovani trenotek. Le tenka lesena vrata ločila so ga še od svoje izvoljene. Se jedenkrat si popravi sukno in zavratnik, poseže z prsti v lasé, sname očala z nosa ter jih obriše, potem pak posluša — notri gibalo se ni nič. Potrka, a nihče se mu ne oglasi. Tu se osrči ter odpre počasi in tiho vrata. Ugledal je žensko, stoječo pri oknu, z hrbtom k vratim obrneno. Gledala je doli na ulico. Kako naj bi obrnil njeno pozornost nase? Morebiti naj bi zakašljaj? Ali jo nagovoril, ali celó objel? Ne, tega ni hotel in tudi ni mogel takoj. Počasi stopi k nji, pade z vsklikom „Draga moja“ pred njo na desno koleno ter jo prime za roko. Ženska se zasuče in vsklik groze, jeze in sramožljivosti izvije se ji iz ust. Kakor od gada ugrizenen skoči Movčka kvišku, potlači cilindar na glavo ter pravi: „Rozalka, kako ste prišli vi semkaj?“

„Z ravno tisto pravico vas vprašam jaz, gospod“, otrese se ga precéj zbadljivo. „Kako ste prišli v mojo sobo?“

„Kaj? Vašo sobo? To je vendar moja soba; jaz sem jo naročil“, razjasni ji Movčka ne ravno preveč uljudno.

„Vaša soba? To pak je vendar preveč! Prosim vas, gospod Movčka, ne osmešite se“, odvrne Rozalka. „Ta soba je zame namenjena,

Iz Planine, 12. februarija. (Izv. dop.) Da bi nas, vedno dobrovoljnih in narodnih Planincev šaljivi in hudomušni Kurent naposled ne vpisal celó v svojo črno knjigo zaspancev in dolgočasnih filistrov, preskrbeli smo pretečeno soboto (7. t. m.) za to, da se tudi v našem prijaznem trgu skaže temu pustnemu mogotcu čast, kakeršna mu gre. Ker tu pri nas na kmetih nimamo baš turških bobnov, mogočno donečih trobent in družih tacih „raštomentov“ na razpolaganje, zadovoljili smo se to pot s poštenim českim kvintetom, kateri nam je v prostorni g. Lavričevi dvorani tako izborno igral, da je „mežnar uže zdavnej odzvonil dan“, ko se je zadnji plesalec vračal proti domu ves zaspan.

Pri tem, za vse navzoče jako zabavnem večeru, spominali smo se pa tudi revne šolske mladine. Priredili smo namreč nji v korist šaljivo loterijo z dragocenimi in praktičnimi dobitki — krasna puška v podobi brezove metle, brzi konjiči z jezdecem in piščalko, z zlatom okovana pipica, suho prešičevo uho, butelje najfinejše pijače v podobi češpljeve vode, frakelj ta „grenkega“ itd. — katera je vrgla v ta blagi namen čistih 47 goldinarjev in 14 krajcarjev. — Da se je pa to podjetje tako oponeslo, zahvaliti se ima obdarovana mladina v prvi vrsti aranžerju plesne veselice, g. adjunktju Josipu Bavtarji, gospicama A. Costi in Fr. Lavričevi, kakor tudi vsem dobrotnikom, koji so s svojimi doneski pripomogli, da je vspeh tako velikanski.

Marsikateri ubogi stariši bodo v tekočem šolskem letu rešeni skrbi, kje vzeti potrebnih novcev za šolske rekvizite, brez kojih vspešnega napredovanja v šoli še misliti ni.

Hvala tisočera torej vsem domačim in tujim prijateljem učeče se šolske mladine planinske!

Razne vesti.

— (Sestra naše cesaričine,) namreč princesinja Klementina, najmlajša hči kralja Leopolda belgijskega, se bode baje v kratkem s princem Albertom Viktorjem Edvardom, s sinom princa Waleskega, zaročila. Princesinja Klementina se je narodila dne 30. julija 1872, je torej 13 let stara. Princ Viktor je 24 let star.

— (Samomor mlade deklice.) Iz Budimpešte se poroča: Včeraj zvečer pripeljala se je s szegedinskim osebnim vlakom sém komaj 20 let stara, zeló elegantno oblečena deklica izvanredne lepote ter je izstopila v hotelu „Paris“. Mlada, krasna dama, ki se je v knjigi tujcev zaznamovala „Irma Joinfi, zasebnica iz Temesvara“, imela

in — dostavila je ponosno — za mojega ženina.“

„Tega bi si pak res rad ogledal, dasi tudi me ne briga nič“, odgovarja Movčka. „Toda tu, prosim, ga nikar ne pričakujte, kajti semkaj bo prišla moja nevesta.“

„In to bi pa jaz rada videla, hihhi!“ smeje se Rozalka.

To zasmehovalno vedenje je Movčko po polnem razgreló. Brzo seže v žep ter privleče iz njega šop pisem, ki jih pokaže Rozalki z besedami: „Glejte, ta pisma mi je sama pisala!“

„Moja pisma!“ zavpije Rozalka tako prestrašena, da je obstal gospod Movčka malo časa kakor okamnjen. Začelo se mu je jasni. „Vaša pisma!“ zajecija naposled. „To ni mogoče.“

Rozalka seže urno v žep in prevzeta od tesnega dozdevanja privleče tudi ona šop pisem iz njega. Ko jih Movčka ugleda, reče tresočim glasom: „Moja pisma. Vi ste torej Jaroslava?“

„Kaj! Vi ste neimenovani posestnik, ki me je v letéh pismih zval koketno, neznosljivo osebo?“ jezi se Rozalka.

„In jaz? Jaz sem hudobni, zagrizeni neusmiljeni strije?“ vprašuje Movčka.

Rozalka spoznala se je prej, kakor gošpod Movčka, ter sprevidela, da zahteva njena korist, to zadevo na mirno pot zasukati. Zato je dejala milejšim glasom: „Ali niste bili pač

ni družega seboj, nego majhno, leseno škatljico in pa podolgast zavojček. Podala se je takoj v svojo sobo v prvo nadstropje ter se zaprla, kakor hitro je bila hišina odšla. Danes zjutraj in cel dopoldan se ni dala videti, kar se je začelo poslom hotela zdeti konečno čudno. Ko je bilo uže poludné, odprejo sobo z drugim ključem, da bi videli, zakaj da mlada dama ne pride iz sobe. Srcé pretresajoč prizor pokaže se njih očem. Krasna deklica ležala je oblečena v krvi na tleh. Na strani ležal je majhen revolver. Nesrečnica ustrelila se je v desno sence, in sicer se je zadela tako dobro, da se je morala takoj zgruditi mrtva na tla. Kodaj da je dejanje izvršila, se ne more določiti, ker strela nikdo ni čul. Najbrž pa se je zgodilo precej zvečer, kajti v posteljo se ni vlegla, ker ta je bila čisto nedotaknena. Truplo prenesli so v mrtvašnico. Na mizi dobili so zganeno, na njenega v Budimpešti bivajočega brata adresirano pismo in pa vizitnico z imenom stotnika viteza pl. Kruppa. Na drugi strani vizitnice bile so v ogerskem jeziku nedvojno od nesrečnice same napisane besede: „Le-tá zamore vzroke moje smrti razjasniti.“

— (Cesarica Charlotte.) Pred nedolгим umrl je v Bouchoutu, kjer nesrečna cesarica sedaj prebiva, grajski stotnik Vandevelde. Cesarici, ki ga zelo pogreša in je od tistega časa, od kar ga ni več videla, tako otožna, da ne igra niti več na klavir, niti več ne slika, s čemer se je prej rada bavila, dosedaj o njegovi smrti še niso nič povedali. Rekli so ji, da je moral na kraljevo povelje nastopiti daljšo pot. Računa se na to, da ga bode s časoma pozabila, kakor se je to uže enkrat zgodilo, ko je bil jeden njenih slug umrl, katerega je tudi zelo rada imela. Nekoliko dni je po njem popraševala, potem je pa naenkrat nanj pozabila. Sploh je zelo pozabljiva. Nikdar se ne spomni na Mexiko ali na svojega očeta Leopolda, dasi je bila temu najljubši otrok. Tudi svojo vnanjost zadnji čas zanemarja. Prav gledala je zelo na lišp. Dala si je napraviti vsakojakih oblek, katere je razobešala po stolah ter pogovarjala se z njimi v različnih jezicah, kakor bi imela dame pred seboj. Sedaj ji kaj tacega ne hodi več na misel in oblači se le v prav priprosto, temno obleko.

— (Nedolžen revolver.) Iz Pariza se poroča „Voss. Ztg.“: Znano je, v kako veliki časti je dandanašnji revolver v Parizu in kako važno ulogo, da igra. Da so to za prodajalce in izdelovaltelje orožja srečni časi, je samo ob sebi umevno. A iznajdljivost zadnjih pripomogla bo k temu, da občna raba revolverja za javno varnost ne bode imela slabih nasledkov. Kako da se bode to doseglo, o tem dal je pojasnilo prodajalec orožja A., ko je bil dne 3. t. m. pred porotno sodnijo kot pričča zaslišan. Nek Lalon namreč, postrežnik v

dostikrat nepotrpežljivi, čmerikavi, da neusmiljeni?“

„Jaz?“ čudi se Movčka. „Kaj vam je prihajalo vender na misel. Vi ste me vedno jezili.“

„Mi ni nikoli na mar prišlo“, odvrne Rozalka jokaje, „in če se je zgodilo to kdaj v jezi in slabi volji, prosim, odpustite mi!“

Movčka se je začudil z nova. Rozalka prosila ga je odpuščanja! Kaj tacega pak se vender še ni nikoli slišalo. Dozdevati se mu je pričelo, da ima ta ženska tudi svoje dobre strani.

„Le pomirite se,“ dejal je dobrovoljno, vidé, da si je obraz pokrila z rokami ter pričela ihteti se. „Saj nisem hud na vas, saj nimam nobenega vzroka zató. Kdo bi si li mislil, da si mi dva dopisujeva. Ali mi morete odpustiti, Rozalka, da sem mogel take slabe stvari o vas pisati? Zdaj še le, ko sem čital vaša pisma, spoznal sem vašo pravo vrednost.“

„In jaz uvidevam tudi svojo napako“, pravi Rozalka, sramežljivo glavo pobesivši. „Jaz vas nisem spoznala. Odslej se bom prizadevala, biti taka, da ne boste imeli nikdar več povoda za jednake pritožbe.“

„Rozalka“, zakliče Movčka, „plemenita duša, kako je mogoče, da sva se prej tako mučila. Prišel sem tu sem svojo nevesto pričakovat, ali hočeš biti ti ta, ali hočeš biti moja?“

privatni bólnici dr. Fabreta, sprl se je bil s svojim višjim, nekim Mathianom. Kar je čudno, imel še ni revolverja, da-si je bila njegova, kot pravega Parizana, prva misel, Mathiana ustreliti. Vsled tega pa se tudi takoj podá k trgovcu L., da si kupi pri njem potrebno orožje. Na to vrne se v bólnico ter se splazi počasi in tiho za hrbat Mathianov hoté sprožiti revolver v njegovo glavo. A k sreči zapazi to nek sluga, ki hitro priskoči ter udari Lalona po roki, tako da je šla krogla mesto v glavo Mathianovo, v strop. Lalon je bil tedaj obtožen poskušenege umora in pred porotnim sodiščem bil je zaslišan razen drugih prič tudi prodajalec orožja A. Ta izjavil je z vso odločnostjo, da bi Mathianu krogla ne bila prizadela nič hudega, tudi ko bi ga bila v glavo zadela. „Jaz imam“, je pravil, „založbo čisto neškodljivega orožja in municije; tako izdelujem revolverje ki nigdar tjá ne zadenejo, kamor se meri, in krogle, v kojih je le nekoliko zrníc smodnika itd. Ako pride kupec, ogledam si najprej njegovo physiognomijo. Jaz se dobro spoznam na to. Se mi zdi potem sumljiv, dam mu orožje, kakor sem ga ravno vam popisal. To se je zgodilo tudi pri današnjem zatožencu. Z revolverjem, s kojim je streljal, ne bi bil mogel niti mačka ubiti, če bi bil še tako od blizu nanj streljal.“ Državni pravdnik Bernard je na to smehljaje opomnil, da bi bilo dobro, ako bi to vrsto revolverjev kako zaznamoval, kajti nedvojno bi duellantí zeló hlastno po njih segali. Tudi predsednik sodišča dal je g. A. dober svét, priporočujé mu, da naj svoje revolverje sčasoma na tako stopinjo popolnosti privéde, da bode krogla vselej zadela onega, ki strelja, a ne tistega, na kojega se strelja. Ta najdba bi bila za Francijo vsekako velike važnosti, kajti na ta način bi vsaj ne odšel vsak morilec zasluženi kazni kakor se to zdaj godi. Da je bil tudi današnji hudodelec oproščen, je samo ob sebi umevno, in sicer so ga porotniki jednoglasno nekrivim spoznali.

— (Neka stara devica v Baltimore)

ima poleg sebe baje le jednega papagaja, ki zná izgovarjati nekatero kletvo, pa opico, ki se priučila tabak zvečiti. Čudna žena trdi, da so to itak glavne lastnosti sedanih móž in da tedaj v teh okoliščinah čisto lanko brez moza v svoji hiši prebije.

— (Malo prehitro.) V prvi številki novoustanovljenega časopisa bil je med drugim izviren dopis, pod katerim je bil podpisan „večleten naročnik“.

— (Natakar pri dvornem plesu.) S slednjega dvornega plesu v Kvirinalu poroča „Gazeta di Mantova“ to-le zanimljivo dogodbico: Koj po vstopu kralja in kraljice v veliko dvorano opazil je dvorni uradnik mladega moža elegantnega obnašanja, a oblečen ni bil prav primerno za dvor,

Rozalka ni zinila ne besedice, toda z veselo leskečimi očmi pala je na njegove prsi in ravno, ko sta se poljubila prvokrat, vstopili so prijatelji v sobo, da čestitajo srečnemu paru. A kako se začudijo, ko ugledajo v Movčkinih rokah njegovo hišino. Movčka jim pa razmota brez zamude vso štrečno, kar je dalo dosti živahnega smeha.

Po slastnem obedu in pomenljivih zdravicah podala se je dobrovoljna družba v dveh kočijah domov. Movčka je moral potem slišati različne šale gledé svojega „nevestinega ogleda“, ker je še le po mnogih ovinkih dosegel to, kar bi bil imel lahko, ne da bi se mu bilo treba razburiti, domá. Toda svoje izvolitve se ni nikoli kesal, kajti Rozalka je vrla, ljubezniva gospodinja. In zakaj naj bi ne bila? Saj se ji je izpolnila „najvročejša želja“, da se je namreč omožila.

Kader bereta srečna zakonska pri zajuterku časopis, vselej se smehljata pomenljivo, ako zadeneta med inserati na kako ženitno ponudbo. Srečni inserat. Naj bi Movčka ne bil potrošil zanj treh goldinarjev, morebiti bi ne bil doživel nikdar veselja, ujskati na kolenih preljubeznivega kričača, ki ga mu je darovala gospa Movčka ravno za Božič.

„Fant je!“ s temi besedami je naznanil gospod Movčka svojim prijateljem rojstvo svojega sina. Krstili so ga Štefana.

obnašal pa se je zelo boječe ter se držal le bolj v kotu. Uradnik se mu je približal ter ga vprašal, ima li povabilo. Ta mu odgovori, da je povabilo uže oddal straži doli na stopnjicah. Uradnik ga je povabil, naj gre z njim k straži, kar je mladi mož, dasi ne prerad, tudi storil. Komaj pa sta oba prišla k straži, pobrisal jo je tuji mož, kar so ga noge nesle, doli po stopnjicah in na prosto. A ujeli so ga in peljali k policiji. Pokazalo se je, da je ta mladi mož natakav v hotelu „Bristol“, ustopnico k dvornemu plesu pa je izmaknil nekemu dostojanstveniku, stanujočemu v hotelu, češ, da si bodem ogledal vendar jedenkrat dvorni ples.

— (K statistiki ženskih doktorjev.) V letu 1787 prigodilo se je prvič, da so posadili ženski doktorski klobuk na glavo, in sicer 17letni Doroteji Schlözer, hčeri znamenitega naravoslovca. Da bi svojemu očetu veselje napravila, jela je obdelavati zgodovino kovanja ruskih novcev. V letu 1820 videl jo je Goethe v drugič v Jeni kot madamo Rodde. Bila je dala svojo roko nekemu patriciju v Libecku in nezmenljivo se za podeljeno ji čast in za učenost, živela je kot pridna in dobra gospodinja srečno s svojim možem. Osem let pred smrtjo le-té imenovala je medicinska fakulteta v Giesenu petindvajsetletno Marijano Theodoro Charlotte Heiland, zvana pl. Siebold, doktorjem, ker je vložila neko razpravo o porodu, katera je bila z veliko pohvalo sprejeta. Štirideset let pozneje, ko je bila postala Doroteja Schlözer doktor, podelila se je tista čast na vseučilišču v Marburgu gospej Ivani Wyttenbach, rojena Gallien, iz Hanava. Od sedaj živečih ženskih doktorjev *utriusque juris* naj se imenuje gospica Poët iz Turina, koji pa nazlic njenim vednostim niso dopustili, da bi bila izvrševala advokaturu. Na dalje omenimo dr. med. Vilmo Szilassy rojeno konteso Hugonnai iz Teteny na Ogerskem, kjer je leta 1848 zagledala luč sveta. Akoravno je uže od leta 1865 omožena, mikajo jo vendar še vedno medicinske studije. Studirala je v tej stroki od leta 1872 do 1877 v Zürichu in je bila potem nastavljen kot drugi asistent na ondodni kirurški kliniki. Zrelostni izpit napravila je v Pragi. Kot dr. filosofije bili ste promovirani na Nemškem rusinja Sofija Kowalewski in Švedinja gospica Ellen Fries. Prva obiskavala je kot mlada vdova vseučilišče v Heidelbergu in v Berlinu in je bila leta 1874 v Göttingenu promovirana. Pozneje posvetila se je v Parizu čisto matematičnim studijam in je konečno na vseučilišču v Stockholmu kot privatni docent predavala matematiko. Švedinja Fries je prva, ki je izmed žensk na Švedskem pridobila si to čast. *Doctor philosophiae et medicinae* je gospica Willy Neumann iz Husuma.

Domače stvari.

— (Svetečna beseda,) katero so priridili gojenci knezoškofjskega Alojzijevišča v Ljubljani novemu knezoškofu dr. Jakobu Misiji na čast večeraj zvečer ob 7. uri v Alojzijevišču, obnesla se je prav sijajno. Pevski zbori pod vodstvom gospoda Foersterja pokazali so veliko izvežbanost učencev, občinstvo jih je prav pohvalno vzprejelo. Pozdrav govoril je osmošolec gosp. J. Oštir ter naglašal v njem, kakor je Alojzijevišče v lanskem letu z navdušenjem pozdravljalo najvišjega zastopnika svetne moči, gospoda deželnega predsednika barona Winklerja, tako pozdravlja tudi danes najvišjega zastopnika cerkve v deželi kranjski, premilostnega gospoda knezoškofa J. Misijo. Dalje je omenjal govornik, da se je izvolila za predstavljanje danes zvečer igra „Skriti biser“, da vzbudi najvišjemu cerkvenemu knezu prijetne spomine na čase, katere je preživel v Rimu, na kraji, kjer se razvija dejanje te igre. Dramo s petjem v petih dejanjih „Skriti biser“ izveli so gojenci prav dobro. — Svetečne besede udeležili so se razen premilostnega gosp. knezoškofa tudi: gospod deželni predsednik baron Winkler, dvorni svetnik grof Chorinsky, deželni šolski nadzornik J. Smolej in mnogo drugih civilnih in duhovnih gospodov. Kakor rečeno, svetečna beseda bila je prav sijajna, za kar gre gotovo vsa zasluga gosp. vodji, konzistorijalnemu svetniku profesorju Tomi Zupanu.

— („Sokolova“ maskarada.) Ljubljanski „Sokol“ razposlal je naslednja vabila na maska-

rado: „Sokolova“ maskarada bude pustni torek, 17. februarja t. l., v prostorih prejšnjega strelišča. Začetek ob 7. uri zvečer. Od 7. do 9. ure promenada, potem ples. Priti je samo maskirano; oni pa, ki kljub temu pridejo v salonski opravi, plačajo pri vstopu, kateri brez vstopnice sploh ni dovoljen, mimo navedene vstopnine za vsako osebo še 50 kr. globe. Gardedame in gg. častniki so globe oprosteni. Vstopna znamenja dobivala se bodo 15., 16. in 17. februarja od 2. do 4. ure popoldne v I. nadstropju ljubljanske Čitalnice po sledečih cenah: Za Sokolovce po 50 kr., za člane narodne Čitalnice ljubljanske po 1 gl. Vsak drugi plačajo brez izjeme po 2 gl. vstopnine. Vstopna znamenja izdajala se bodo le proti izkazu vabil in izključljivo le za tisto osebo ali rodovino, na katere ime se vabilo glasi.

— (Gospoda Jožefa Rudeža dediči) niso še prodali, kakor se nam zatrjuje, svojih posestev. Naj se večerajšnja včest v tem zmislu blagovoljno popravi.

— (Literarno - zabavni klub) ima jutri zvečer ob 8. uri zvečer svoj jour-fixe v hotelu „pri Maliči“.

— (Gospod dr. Lavoslav Gregorec) postal je kanonik pri kolegijatnem kapiteljnu v Strassburgu. Gosp. dr. Gregorec bil je glavni urednik „Slov. Gospodarja“, in v njem bude izgubil ta list najboljšo podporo. Na mesto dr. Gregorca pride kot profesor gospod Anton Ribar, kaplan v Braslovčah.

— (Tretji splošni shod avstrijskih poljedelcev) bude letos vsled sklepa njegovega stalnega izvršilnega odbora dne 23. in 24. marca na Dunaji. Navadno so se vdeležili teh shodov zastopniki skoro vseh kmetijskih družeb in društev.

— („Tržaški Sokol“) priredil bude dne 17. t. m. na pustni torek plesno zabavo v dvorani „Slovanke Čitalnice“. Začetek ob 10. uri zvečer.

Narodno-gospodarstvene stvari.

Sadimo smolnati bor.

Kakor je uže iz imena razvidno, je to drevo jako smolnato. Brezvejnata debla so tako smolena, da izgledajo, kakor bi bila z rudečim milom namazana. Veje rastejo na deblih vretenčasto, na gosto in vodoravno. Storži so daljši, kakor od navadnega bora. Domovje tega bora je Severna Amerika. Tam delajo trpentin in ga veliko v Evropo prodajo. Les je dober za ladije in tudi mizarji ga zelo obravljajo.

Raste na tleh, ki so z mahom ali resjem prerastena. Stajališče ljubi suho, mokro, še celo močvirno. Na peščenih, kakor tudi ilovnatih tleh vspešno raste.

Ima 20 cm. dolgo srčno korenino in izraste veliko daljši in obilnejši, kakor navaden borovec. Na dobri zemlji naredi koj v drugem letu dva odrastka. Ker naglo raste, sadike rade poležejo, so debla kriva.

Posebno lastnost ima smolnati bor, da, če je bilo drevo ranjeno, se rana sama dobro zaceli. Pri nas zasajeno drevo prinaša uže v 13. letu seme. Storži so 5 do 6 cm. dolgi. Seme je prav dobro, kajti izmed sto zrnov jih 75 kali. Mraz mu ne škoduje toliko, kakor navadnemu boru, sušo prenaša izvrstno tudi na suhem kraju.

Srne, zajci, miši, ogric mu zelo škodujejo. Zoper škodo proti divjačini uporablja se to sredstvo: „Vzemi od goveje živine toliko krvi, kolikor veš, da je boš potreboval, namešaj kri z drobno, suho ilovico, mešaj to zmes tako dolgo, da bude snov izgledala, kakor oljnata barva. Če si vzel krvi 40 bokalov, prilij še ¼ petroleja. S to tekočino pobarvaj debelca dreves tako visoko, kakor se ti primerno zdi, s pinzelno in ponavljaj delo vsako leto meseca aprila in oktobra in ne bude se dotaknila nobena divjačina drevja.“

Če bi hotel kdo poskusiti v našem kraju smolnati bor saditi, naj kupi sadike pri H. J. Heinzu v Halstenbuck pri Pinebergu (Holstein). [Novice.]

Telegrami „Ljubljanskemu Listu.“

Dunaj, 13. februarja. (Državni zbor. — Nadaljevanje generalne debate o pristojbinski noveli.) Po jako temeljitem in od desnice s pohvalo odobranem govoru Nj. ekselence

finančnega ministra za novelo, prosi konečno, naj se preide v specijalno debato ter zakon, ako je mogoče, nespremenjen sprejme. Potem govori še Menger proti in poslanec Ruf z a predlogo. Slednji stavi predlog:

Predstoječa zakonska osnova naj se odboru vrne nazaj v preosnovljenje, in sicer v tem zmislu, da se bremena, ki uže tako čez mero obremenjene zemljiščne posestnike in obrtnike zadevajo, olajšajo, a nasprotno naj se borzne kupčije višje obdačijo, dalje naj se pristojbinski odbor pozivlje, določbe, ki so obsežene v paragrafi: 1, 2, 3, 13, 14 in 15, skupiti v posebno zakonsko novelo in kar najhitreje predložiti. Nakar se sklene generalna debata.

Pariz, 12. februarja. Policija preiskala je pri mnogih inozemskih anarhistih stanovanja. Avstrijskega anarhista je zaprla.

London, 12. februarja. Wolsey brzojavlja z otoka Dulka z dne 10. t. m.: Kolona generala Earla priborila si je po peturnem boji vse postojanke ustašev ter priplenila deset zastav. Vsa pozicija je v oblasti Angležev in cesta v Berber je s tem brez dalnjih bojov odprta. Sovražnik ima znatne izgube, večina njegovih vodij je mrtva. Angležev je 12 mrtvih med temi general Earle in podpolkovnik Eyre, in 25 ranjenih. Kolona bi morala dne 11. februarja po vodi dalje prodirati.

Telegrafično borzno poročilo

z dne 13. februarja.

	gid.
Jednotni drž. dolg v bankovcih	83·80
„ „ „ srebro	84—
Zlata renta	106·55
5% avstr. renta	99·05
Delnice narodne banke	865—
Kreditne delnice	303·50
London 10 lir sterling	123·90
20 frankovec	9·77 ²
Cekini c. kr.	5·80
100 drž. mark	60·35

Uradni glasnik

z dne 12. februarja.

Razpisane ustanove: Pri c. kr. deželni sodnji v Ljubljani iz adjutne ustanove grof Lichtenbergove za nastajajoče državne uradnike iz rodbin kranjskemu plemstvu pripadajočih, in sicer za avskultante in conceptne vajence adjutum v letnem snesku 700 gold., ozir. 800 gold. Pravo do uživanja te ustanove imajo založnikovi sorodniki in sinovi kranjskega plemstva. Prošnje, podprte z dotičnimi svedočami, do 25. marca t. l. c. kr. dež. sodnji v Ljubljani.

Razpisane službe: Dve službi zdravniških sekundarjev v ljub. civilni bolnici; prošnje do 10. marca t. l. kranjskemu dež. odboru.

Eks. javne dražbe: V Ljubljani posestvo Janca Javornika iz Ljubljane (Gradaške ulice št. 17) dne 16. februarja (4000 gl.) — V Logatci posestvo Marije Logar iz Gorenje Vasi (5797 gl.) dne 28. febr., 28. marca in 30. aprila. — V Skofji Loki posestvo Jan. Rihtaršiča iz Spodnje Luže (2459 gl.) dne 28. febr. — V Zatičini posestvo Jos. Pajka z Vrha (1801 gl.) dne 5. marca, 1. aprila in 7. maja. — V Postojini posestvo Tome Šabca iz Trnja (1680 gl.) dne 29. maja (3. rok). — V Tržiči posestvo Fr. Megliča od Sv. Katarine (985 gl. 50 kr.) dne 25. aprila.

Tuji.

Dne 11. februarja.

Pri Maliči: Braunmüller, Germann, Hammerer, trgovci, z Dunaja. — Dr. Delmor, železn. zdravnik, s soprogo, in Jaške, soproga nadporočnika, iz Trebiža. Pri Slonu: Rother, trg. potov., iz Frankobroda. — Blum, urednik, in Hass, trg. potov., z Dunaja. — Hanisch, pivovarniški vodja, iz Gradca. — Taussig, fabrikant, iz Linca. — Močnak, gostilničar, iz Banjaluke. — pl. Novak, soproga okr. sodn., s hčerko, iz Zagreba. — Raitz, soproga podpolkovnika, iz Karlovca. — Pogorelec, župnik, iz Kolovrata. — Schauta, vrhni logar, iz Hammerstela. Pri Južnem kolodvoru: Pokorny, c. kr. umir. major, in Križan, zasebnica, iz Celja.

Srečke

z dne 11. februarja.

Brno: 71 73 19 8 24.

Meteorološko poročilo.

Dan	Čas opazovanja	Stanje barometra v mm	Temperatura	Vetrovi	Nebo	Mokrina v mm
12. febr.	7. zjutraj	738·55	— 1·6	vzh. sl.	obl.	
	2. pop.	738·15	+ 3·2	svzh. sl.	d. js.	0·00
	9. zvečer	740·50	— 1·6	„	obl.	